

Deze hadden allen den vorm van de drie tuinlieden, langwerpig en plat, met de handen en voeten aan de hoeken. Daarna tien hovelingen. Deze waren geheel versierd met ruiten en liepen net als de soldaten, twee aan twee. Hierop volgden de Koninklijke kinderen. Er waren er tien. De lievelingen kwamen vroolijk huppelend aanzetten, twee aan twee en hand aan hand. Ze waren allen versierd met harten. Hierna kwamen de gasten, meest Koningen en Koninginnen. Onder hen merkte Alice het Witte Konijn op, dat gejaagd en zenuwachtig sprak en om alles lachte, wat er gezegd werd. Daarna verscheen Hartenboer, die de Koninklijke Kroon droeg op een rood fluweelen kussen en aan het eind van dezen indrukwekkenden optocht kwamen *De Koning en Koningin van Harten*.

Alice was eenigszins in twijfel of ze ook op haar gezicht moest gaan liggen evenals de drie tuinlieden, doch ze kon zich niet herinneren, dat ze ooit van zulke voorschriften bij een optocht had gehoord. «En bovendien», dacht ze, »waartoe zou een optocht dienen, als alle menschen met het gezicht ter aarde moesten gaan liggen, zoodat ze niets konden zien?» Daarom bleef ze staan, waar ze was en wachtte af, wat er zou gebeuren. Toen

de optocht bij Alice gekomen was, bleven allen staan. Een ieder keek naar haar, terwijl de Koningin op strengen toon zei: »Wie is dat?» Ze vroeg dit aan Hartenboer, die tot antwoord enkel boog en glimlachte.

«Idioot!» zei de Koningin, vol ongeduld haar hoofd schuddend en zich tot Alice wendende zei ze: «Hoe heet je, kind?»

«Mijn naam is Alice, Majesteit», zei Alice zeer beleefd. Maar in zich zelf voegde ze er bij: «Wel, alles wel beschouwd, zijn ze toch maar een pak kaarten. Ik behoef niet bang voor hen te zijn!»

«En wie zijn dat?» zei de Koningin, naar de drie tuinlieden wijzend, die om den rozenboom lagen. Want daar ze voorover lagen en hun ruggen er uitzagen als die van de andere kaarten van hetzelfde spel, kon ze niet zeggen of het soldaten, hovelingen, of wel drie van haar eigen kinderen waren.

«Hoe zou ik dat weten?» zei Alice, verbaasd over haar eigen moed. «Wat gaan *mij* die aan?»

De Koningin werd rood van woede en na haar een poosje als een wild dier te hebben aangestaard gilte ze: «Haar hoofd af! Haar —»